

stilling til andre anbringelsesmuligheder, skal sagsbehandleren nøje vurdere, om det vil være den rigtige anbringelsesform, eller om man skal finde et alternativ.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Jeg er fuldstændig enig med ministeren i, at det helt afgørende skal være, hvad der er bedst for barnet, og at det ikke må være pengene, der er afgørende for, hvilken anbringelsesform man vælger. Det er også lige præcis derfor, vi ønsker, at der også skal være mulighed for at betale for en familieanbringelse, ligesom der er mulighed for at betale, hvis det er en plejefamilie, så kommunen ikke bliver tilskyndet til at vælge ud fra, hvad der er billigst for kommunen, men ud fra det, som man mener er bedst for barnet.

Der vil være masser af tilfælde, hvor der kan ske en familieanbringelse, uden at nogen overheadet kunne drømme om at overveje, at der skulle ske en betaling, som hvis det var en plejefamilie. Men der er andre situationer, hvor det vil være en kolossal opgave for familien, og hvor det er fuldstændig rimeligt, at der sker en betaling; her bør det derfor indgå i kommunens overvejelser, i stedet for at man bare vælger den billigst mulige løsning, som familien måske endda føler sig presset til at acceptere, fordi man er bange for, hvad der ellers kan ske med barnet. Så jeg forstår stadig ikke ministerens argument med, at det ikke må være pengene, der er motivet for familien, når det åbenbart godt må være det for kommunen.

Kl. 15.05

(Kort bemærkning).

Socialministeren (Eva Kjer Hansen):

Jeg må endnu en gang konstatere, at jeg er meget uenig i Enhedslistens synspunkter på dette område.

Kommunen må ikke bruge økonomien som motiv ved valget af en anbringelsesform. Man skal naturligvis se på, hvilken situation det pågældende barn eller unge menneske er i, hvilken form for hjælp vedkommende har brug for, og tage stilling til, om den anbringelse, man byder på, kan matche at løse de problemer, den pågældende har.

Jeg synes, det er altafgørende, at når vi taler netværksanbringelse, skal der ikke blive et grundlag for familierne for at tænke økonomi. Her er mulighed for en ekstra indkomst, og derfor vil vi godt påtage os opgaven. Jeg synes, det

er vigtigt, at det ikke er det, der bliver drivkraften; at det ikke er det, der bliver motivationen for, at man godt vil kere sig om et barn, som har det dårligt.

Men under alle omstændigheder har kommunen som myndighed en meget klar forpligtelse til at foretage en saglig og faglig vurdering af, hvilken indsats der er behov for i hvert enkelt tilfælde.

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Så er det fru Tove Videbæk som ordfører.

Tove Videbæk (KD):

Jeg vil også gerne komme med en kommentar, for jeg er faktisk lidt forbavset over de kommentarer, der er kommet fra SF og Enhedslisten i denne forbindelse.

Jeg synes, der er gået en rigtig god proces forud for dette lovforslag. Hele årsagen til, at anbringelsesreformen er kommet på dagsordenen, er jo, at vi var rigtig utilfredse med mange ting vedrørende kommunernes praksis ved anbringelse af børn. Vi så, at der mange steder ikke blev foretaget § 38-undersøgelser. Det skete kun i 50 pct. af samtlige tilfælde, og det vil sige, at man igangsatte foranstaltninger uden at have af-dækket, hvad problemet i den konkrete situation rent faktisk var.

Vi var utilfredse med, at børnene kun blev hørt i op til 20 pct. af samtlige tilfælde. Vi var også utilfredse med, at børnene blev flyttet rundt som flyttekasser mellem mange kommuner, og vi fik masser af henvendelser, bl.a. fra bedsteforældre, som var bedrøvede og bekymrede på deres børnebørns vegne. Disse bedsteforældre kunne ikke få lov til at være familieplejere; de kunne ikke få lov til at tage sig af deres egne børnebørn, selv om børnebørnene i perioder havde boet hos dem og bedsteforældrene havde taget sig af dem til alles tilfredshed. I nogle tilfælde var det endda sådan, at de ikke engang måtte have kontakt med dem længere.

Der var altså rigtig mange ting, som vi alle sammen var meget utilfredse med. Derfor trængtes der til en reform, og angående den anbringelsesreform, som ligger her, og den proces, der har ledt frem til L 8, kan jeg sige, at fra Kristendemokraternes side kan vi i hvert fald sige, at den er til børnenes bedste. Vi er meget tilfredse med både lovforslaget og processen, der har ledt frem til det.

Hermed sluttede forhandlingen.